

Ф Р А Н К О В І

Як земля від тяжкого,
Від мертвого сну
Прокидалась, він перший
Побачив весну.

Довго ждав її десь,
Довго в серці тримав.
...Де той легіт бересь,
Що теплом пронима?

Чи леди вже пішли
По ріці гомінкій?
Як пробитись могли
Над снігами квітки?

Як же ряст запашний
Та не зломить зима?
Чи на цвіт той дрібний
В неї сили нема?

В неї сили нема!
Скоро грянуть громи,
І здригнеться тюрма,
І не буде тюрми!

...Нам цього не забудь —
Мрій його весняних.
Путь життя, трудну путь.
Проясняли вони.

Трощив серед імлі
І граніт, і хащі.
Мозолі нарости
На руках, на душі.

Для майбутніх доріг
Він стежки прокладав,
У тій праці горів,
І у праці сконав.

